

havde guldmindløselig Mønt, vilde Prisniveauet i Danmark ligge ved 170. Mellem 194 og 170 er der imidlertid ikke et længere Spring, end at det kan tilbagelægges paa een Gang, hvis vi faar en Nedgang svarende til den, vi fik ved Februar-Pristallet. Naar man er naaet saa nær det normale Prisniveau, synes jeg, det taler meget stærkt for, at man nærmer sig det Tidspunkt, da man fra Privatkapitalens og private Bygherrers Side atter i højere Grad kunde overtage Fremstillingen af den Vare, der er Brug for paa Markedet, nemlig Fremstillingen af Boliger, det er jo ikke en Opgave, som man ikke i tidligere Tider har kunnet løse uden Bistand fra Statens og Kommunerens Side. I de sidste halvt hundrede Aar forud for Verdenskrigen voksede Danmarks Befolkningstal med op imod 1½ Million Mennesker, og de fik alle Boliger at bo i; de fremstilledes gennem den private Foretagsomhed, og jeg kan ikke tænke mig andet end, at den højtærede Indenrigsminister ved, at han kalder sin Lov en Afviklingslov, tilkendegiver Ønsket om saa hurtigt som muligt at komme bort fra den nuværende Form for Støtte til Boligbyggeri. Netop ud fra denne Erkendelse synes jeg, der er mange Ting, der taler for, at dette Tidspunkt er meget nær forestaaende. Jeg kan ikke komme bort fra, at naar man i en By som vor Hovedstad har et betydeligt Antal ledige Lejligheder, samtidig med at der faktisk er Bolignød, saa kan dette ikke være andet end en Illustration til den nuværende Boligpolitik. Det kan ikke være andet, end at disse to Forhold stillet op imod hinanden i høj Grad medvirker til at fremkalde Betæneligheder hos dem, der synes, at man snart skulde være til Ende med dette.

Jeg kan endvidere ikke tro andet, end at det, man først og fremmest i Boligspørgsmaalet trænger til, er det billige Hus. Fejlen ved det nuværende Boligbyggeri, Grunden til, at man ikke kan leje de ledige Lejligheder ud, er jo den, at Lejen er for høj. De husvilde kan ikke betale den Leje, og derved opstaar det abnorme Forhold, at man har ledige Lejligheder og Tusinder af husvilde Mennesker samtidig. Derfor er det det billige Hus, vi mangler. Men vi har nu gennem over 3 Aar faaet Erfaring for, at ved den Form, hvorunder vi nu støtter Boligbyggeriet, skabes det billige

Hus ikke, og jeg kan derfor ikke indse, at man gør et Skridt til Gavn for en god Løsning af Boligproblemet ved at forlænge denne Lov to Aar. Endvidere tror jeg, at der under den nuværende Boligsituation er forekommet et og andet i Praksis, som kan give Anledning til Eftertanke. Jeg sigter her til de Indskud, der skal til for at kunne overtage en Andelslejlighed. Ogsaa den Side af Boligsituationen synes at tale for, at der maa ske en Forandring.

Endvidere er der vel bitre Erfaringer at hente fra enkelte af de Byggeforetagender, Staten gennem Statsboligfondsloven har ydet sin Støtte. Der har været nævnt enkelte af disse Byggeforetagender, nemlig „Vibekevang“ og et Par andre, og det vilde da ogsaa være ganske urigtigt, om man, nu Spørgsmaalet er om Forlængelse af Loven for to Aar, saa bort fra de Ting, jeg her har peget paa, som værende Ting, det ikke var nødvendigt at tage noget Hensyn til, naar Spørgsmaalet er om fortsat Støtte til Boligbyggeri.

Det vil i denne Forbindelse ogsaa have nogen Interesse at faa Klarhed over, hvordan f. Eks. Beskæftigelsesgraden er indenfor Københavns Bygmestres Kreds. Jeg har den Opfattelse, at under den nuværende Form for Støtte til Boligbyggeri har kun de enkelte Bygmestre Beskæftigelse, som har Forbindelse med de Foreninger og Selskaber, der sætter Byggevirksomhed i Gang, medens adskillige af de Mestre, der ikke har denne Forbindelse, er uden Beskæftigelse i Øjeblikket. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at i det Øjeblik man fra Lovgivningsmagtens Side mente, at Tidspunktet var kommet til at standse med denne Form for Støtte til Boligbyggeriet, vilde dette blive taget som en stærk Opfordring til dem, der hidtil under normale Forhold har forsynet det danske Samfund med den nødvendige Vare paa dette Omraade, til nu at søge Forholdene lagt saaledes til Rette, at de igen kan paatage sig denne Levering, og under Vilkaar, der vil være mere tidssvarende baade for Samfundet og for dem, der trænger til Boliger. I denne Forbindelse har den højtærede Indenrigsminister i sin Forelæggelsestale sagt — med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne oplæse et Par Linier —: „Saaledes som vore økonomiske Forhold og vore Pengeinstitutter i Øje-